

[Hørluf Rasmussen.]

tilfældet har været. Fra forskellig side er der stillet ændringsforslag, og fra vor side kan der bl. a. ventes tilslutning til de af finansministeren stillede ændringsforslag under nr. 1 og 5.

Hvad angår det ændringsforslag, som er stillet af venstre og det konservative folkeparti, kan vi ikke medvirke til dets gennemførelse, men må anbefale at stemme imod. Vi mener, at forslaget strider mod det lighedsprincip, som må være gældende og fremherskende i vor skattelovgivning. Vi er ikke blinde for, at der kan være problemer i forbindelse med nyetablerede, men vi finder det uheldigt, at disse problemer skal løses gennem ligningsloven.

Ændringsforslagene under nr. 2 og 3 kan vi varmt anbefale. De er stillet af socialistisk folkeparti. På et givet tidspunkt havde vi oven i købet den store glæde at kunne spore en meget udtalt sympati, i hvert tilfælde hvad angår det ene ændringsforslag, hos den højtærede finansminister. Denne sympati forsvandt imidlertid til vor store overraskelse ud i den blå luft, således at vi foreløbig må stå alene med vore ændringsforslag, hvilket bedrøver os dybt.

Der er givet mange forklaringer på det pludselige omsving i ministerens følelser. Onde tunger påstår, at hovedmodstanden er kommet fra selve den socialdemokratiske gruppe, medens andre påstår, at årsagen til sindelagsskiftet er at søge i en iskold vind, som blæste ind i øret på ministeren fra det økonomiske førerhovedkvarter. Derfra skulle man efter forlydender, som har været bragt i dagspressen, have krævet, at et forslag om forhøjelse af lønmodtagerfradraget måtte tages af bordet, fordi forslaget gennemførelse ville være ensbetydende med, at yderligere købekraft pumpedes ud i befolkningen, og noget sådant måtte forhindres.

Til denne argumentation kan der bl. a. med rimelighed siges, at ændringen jo ikke skulle gælde for indeværende finansår, men først for det kommende finansår. Det vil sige, at hvis man til den tid finder det nød-

vendigt med en beskæring af købekraften, er der rigelig tid til at tage forholdsregler, og hvis situationen til den tid er gunstig, kan jeg ikke se, der er mulighed for at ændre ligningsloven, hvis mine ændringsforslag bliver forkastet i dag. Rent bortset herfra tror jeg, der kan sættes et meget stort spørgsmålstegn ved, om indførelse af et højere lønmodtagerfradrag A vil betyde, at flere millioner kroner bliver pumpet ud i befolkningen. Den højtærede finansminister har selv været inde på den tanke, at selve forhøjelsen af lønmodtagerfradraget ville være af betydning for ligningsmyndighederne og lette dem i deres arbejde, en lettelse, der meget let kan give sig udslag i, at der bliver bedre tid til at gennemgå de mere komplicerede selvangivelser, de selvangivelser, der erfaringsmæssigt giver flere penge, hvorved et provenutab bliver mere tvivlsomt. Efter det, der er oplyst for mig, vil en forhøjelse af lønmodtagerfradraget fra 400 kr. til 600 kr. betyde et provenutab på 40 mill. kr., men en væsentlig del deraf vil komme tilbage, fordi man så får tid til at ligne bedre. Modsiges kan det heller ikke, at en del af B-fradraget vil bortfalde.

Den højtærede finansminister, ja, jeg er ked af at skulle sige det, skuffer mig ærlig talt en lille smule i denne sag. Jeg synes, han har forpasset en god lejlighed til at vise, at han er et selvstændigt menneske, der ikke lader sig diktere af embedsmænds ikke altid ufejlbarlige meninger. Finansministeren har jo i sin relativt korte funktionstid vist, at han kan selv. Hvorfor kunne han da ikke selv, da alle betingelser var til stede for det?

Det har været nævnt som et af de mange argumenter for, at man ikke kunne forhøje lønmodtagerfradraget, at det angelige overskud af købekraften ville afspejle sig bl. a. på obligationsmarkedet. Man forsøger altså nu at argumentere på den måde, at en retfærdig forhøjelse på pristalsreguleringniveau af lønmodtagerfradraget ville få følger af dybtgående økonomisk karakter. I den forbindelse kan jeg ikke lade være